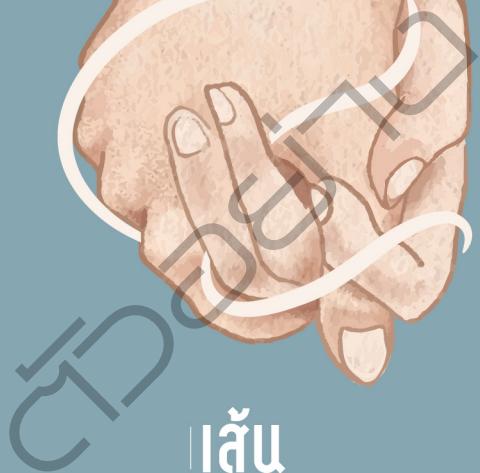

เรื่องจริง
จาก
หญิงสาว
ผู้พิชิต
มะเร็ง
เมิดเลือดขาว

|| เล้าน || เลือด || สี || ขาว ||

ณัชชาธีร์ อรุณ

ก. นพ.สุรพล อิสตรไกรศิล ॥ ก.รพินทร ณ ถลาง ค่าบัญ

ปั้นเลือดสีขาว

กัชชาเรีย เจียน

ເລື້ອນແລ້ວດສີຂາວ

ນິຫຼາຮັບຍົງ
ນິຫຼາຮັບຍົງ

ຄ. ນພ.ສູງລັດ ອົງການຕືລ ແລະ ຜົກປິມທາງ ນ ວາງ ຕໍານິມ
ສູນທີ່ຢາ ຄວິວຫັນນີ້ ບຽວນາວິກາວດ້ານນັ້ນ

ພິມພົກສ້າງທີ 1 ມີນາຄມ 2551 • ພິມພົກສ້າງທີ 17 ມີນາຄມ 2565

ຈາກ 158 ບາທ

© ລຶກສິທິ່ນີ້ 2551: ນິຫຼາຮັບຍົງ ແຈສ່ງຈົ້າສ
ສ່ວນລີ້າລິຖົມພະຈາກນັ້ນຢູ່ຕະລິລິຫຼົງ (ນັ້ນເພີ່ມເຕີມ) ພ.ສ. 2558

ຂໍ້ມູນກາງປຽວນາວິກາວຂອງທອສຸດແຕ່ງໝາດ

ນິຫຼາຮັບຍົງ.

ເລື້ອນແລ້ວດສີຂາວ. -- ພິມພົກສ້າງທີ 17. -- ກຽງທພາໄນ ນາມມືບຸດລົງ. 2565.

176 ໜ້າ.

1. ມະເງົ່າເນື້ອດເລື້ອດສີຂາວ. I. ຂໍ້ອ່າວົງ.

616.99419

ISBN 978-974-04-5455-6

ປະຈານເຈົ້າທີ່ປົວຫາ ຄືມ ຈະຄົດຕັ້ງຜົນາ. ບຽວນາວິກາວເລີມ ສະເພາະ ພວມມັງຄລ. • ທັກທຳກີສູງອັກຊ່າວ ອໍາທັນນີ້ ຄອມໜ້ນ. • ພິຈຸນອັກຊ່າວ
ສົວັດນີ້ ທາງເສັ້ນທີ່ລັກຊ່ານ. • ອາກແບບປາ ຮີ້ວັດນີ້ ເຊີມພິການພົບ. • ກວາພິກ ສຸນດັດ ເນດຍານັ້ນນີ້. • ທັກທຳປະສານງານກາຮັດລື
ຈັກສົກ ພຣະມາໂຫ. • ປະສານງານກາຮັດລື ລັກສົກ ຖອນກົງ

ເພື່ອຕົກ ກວານາ ພຣະເໜີ ໂທຣ. 0-2876-2142 ພິມພົກທີ ໆ ພິ.ອົບ. ຕົລເລອຣພັນທີ ໂທຣ. 0-2806-6344

ຈັດພິມພົກແລະດັຈຈໍາຫ່າຍໂດຍ

 NANMEEBOOKS

ນະຍັກ ນາມມືບຸດລົງ ຈຳກັດ

ເລີກທີ 11 ຂອຍສູນວິທ 31 (ສັວລີ) ດັນນະບຸນວິທ ແຂວງຄລອງເຕຍເທົ່ານີ້ ເຂົ້າວັດນາ ກຽງທພາ 10110
ໂທຣ. 0-2670-9800, 0-2662-3000 ໂທຣສາ 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

ກະດາຍທີ່ໃຊ້ພິມທີ່ທັນສື່ເລີມນີ້ວ່າຢູ່ໃນກາຮັດອອນລາຍາ ເນື່ອຈາກສະຫຼວງແສງເຫັນເລັກນ້ຳຍ

ແລະໃຫ້ມີກະຮວມທາດຈາກນໍາສັ່ວ່າເລື່ອງ ຈຶ່ງປົດວ້າຍຕ່ອມນຸ່ງຍັງແລະປິ່ນມີຕົວຕ່ວລິນັ້ນ

ທາກທຳນີ້ເລີມນີ້ລື້ນໄດ້ມາດຽວງານ ສຳກັກພິມຍົນຕົວເປີດຂອບເປົ່າຍແລ້ມໃໝ່ໃຫ້ ໂດຍໄໝເນື່ອນ້າໃດ ທີ່ທັນສື່

ໂປຣດສິ່ງປະລິຍາມຕາມທີ່ອຸ່ງວິທີກ ທີ່ອຸດືດຕໍ່ອ່ານ ນານມືບຸດລົງ ໂທຣ. 0-2662-3000 ກດ 1

คำนำสำนักพิมพ์

ไดอารี่ นอกจากจะมีคุณค่าต่อผู้เขียนในแง่ที่เป็นบันทึกเรื่องส่วนตัวไม่ให้เลือนหายไปกับสังขารและกาลเวลาแล้ว ยังมีคุณค่ามหัศจรรย์ต่อคนทั่วไปอีกด้วย ดังเช่นไดอารีบันลือโลกของแอนน์ แฟรงก์ที่ได้ถ่ายทอดความโหดร้ายของสงครามโลกครั้งที่ 2 แสดงให้เห็นถึงความหวังและกำลังใจอันแข็งแกร่งของมนุษย์ท่ามกลางภาวะวิกฤตต่าง ๆ ซึ่งสิ่งนี้ทำให้ไดอารีของเธอได้รับความนิยมมาจนปัจจุบันแม้ตัวเธอจะจากโลกนี้ไปนานแล้วก็ตาม

เลันเลือดสีขาว ของ ณิชชาธิร์ย์ เดิมเป็นไดอารีส่วนตัวที่บันทึกเรื่องราวการอาชันนะมะเร็งเม็ดเลือดขาวลูคีเมีย ต่อมาได้เผยแพร่ต่อคนทั่วไป เพื่อส่งผ่านความหวังและกำลังใจไปสู่ผู้อ่านเช่นเดียวกับไดอารีของแอนน์ แฟรงก์ คุณค่าของเลันเลือดสีขาว ทำให้ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 Seven Book Awards ประจำปี 2550 สำนักพิมพ์จึงมีความยินดียิ่งที่ได้เป็นผู้ส่งผ่านความหวังและกำลังใจนี้ ต่อผู้อ่าน

นานมีบุ๊คส์

คำนำ

หนังสือเลียนเลือดลึกล้ำโดย ณิชชาเรีย เป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์จริงของผู้เขียน ซึ่งเคยเจ็บป่วยเป็นโรคลูคีเมีย ประ掏ทเนียบพลัน ตั้งแต่อายุเพียง 13 ปี

ณิชชาเรียได้ถ่ายทอดความรู้สึกต่างๆ ทั้งความทุกข์ทรมานและความยากลำบากจากการเป็นโรค และผลแทรกซ้อนจากการรักษา รวมทั้งได้อธิบายถึงขั้นตอนต่างๆ ของการรักษาที่ผู้ป่วยประสบมา

โรคลูคีเมียประ掏ทเนียบพลันเป็นโรคร้ายแรง ถ้าผู้ใดหายขาดจากโรคนี้ได้ ก็อว่ามีโชคทางกาล เปรียบเสมือนการได้เกิดใหม่ ผู้ป่วยต้องอาศัยกำลังใจ ทั้งของตัวเอง ญาติใกล้ชิด แพทย์ผู้รักษา และพยาบาลที่ดูแล จึงจะผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากลำบากจากโรคและการรักษาได้

สำหรับณิชชาเรียและผู้ป่วยอื่นๆ ที่เป็นโรคนี้และได้รับการรักษาจนหายขาด สิ่งที่ได้รับนอกจากชีวิตที่มีค่ายิ่งแล้ว ผสมเชื่อมั่นว่าประสบการณ์ในช่วงเวลาดังกล่าว จะเป็นสิ่งที่มีค่าเกินกว่าจะประเมินได้ เช่นเดียวกัน

ศาสตราจารย์ นายแพทย์สุรพล อิสรไกรศีล

หัวหน้าภาควิชาโลหิตวิทยาและหัวหน้าศูนย์ปลูกถ่ายไขกระดูกจุฬาภรณ์
ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

คำนิยม

ข้าพเจ้าอ่าน **เล่นเลือดสีขาว** จบลงด้วยความรู้สึกตื้นตันและขอบตาที่ร้อนด้วยน้ำตา ณิชชาเรียกทำให้ข้าพเจ้าต้องครุ่นคิดคำนึงถึงคำว่า “ปักษิหาริย์” อีกครั้ง

แต่ไหนแต่ไรมา ข้าพเจ้ามีครั้งเข้าใจ ใจ หรือเชื่อถือในความหมายหรือความเป็นไปได้ของคำว่า “ปักษิหาริย์” เท่าไหร่ กากแต่มีอ่านเรื่องนี้จบลง ข้าพเจ้าจึงตระหนักแก่ใจว่า “ปักษิหาริย์” เกิดขึ้นได้จริงๆ เป็นปักษิหาริย์ที่เกิดขึ้น ด้วยอำนาจของความรักอันบริสุทธิ์ ความเอื้ออาทร ความหวัง ความศรัทธา และกำลังใจ ณิชชาเรียกได้ว่าและมีลิ่งเหล่านี้อย่างเต็มเปี่ยม ปักษิหาริย์จะบังเกิด แก่เธอในที่สุด

ข้าพเจ้าหัวມึนอย่างยิ่งว่า **เล่นเลือดสีขาว** จะไม่เป็นเพียงเล่นเลือดที่ส่งผ่านให้ต้นไม้มแห่งชีวิตของณิชชาเรียกเติบโต งอกงาม และแข็งแรงเท่านั้น หากแต่ยังเป็นเล่นเลือดที่สื่อถึงความรัก ความปราถนาดี และกำลังใจ ส่งผ่านไปยังต้นไม้มแห่งชีวิตของครูฯ อีกหลายคนที่กำลังบอบช้ำไม่ว่าจะกายหรือใจ ให้ยืนหยัด เข้มแข็ง และเปี่ยมพลังอีกครั้ง ดังเงินณิชชาเรียกในวันนี้

เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า...“ปักษิหาริย์” เกิดขึ้นได้...กับทุกคน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รพินทร ณ ถลาง

สาขาวิชาสารสนเทศภูมิศาสตร์

มหาวิทยาลัยคริสตินทร์วิโรฒ

คำนำจากใจผู้เขียน

การบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยร้ายแรงนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตของคนทุกเพศ ทุกวัย ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ และเมื่อเกิดขึ้นแล้ว กำลังใจเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการรักษา

สำหรับผู้อ่านที่กำลังป่วยหรือเป็นทุกข์ ข้าพเจ้าอยากรีบหนังสือเล่มนี้ เป็นอีกลิ่งหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นต่อมกำลังใจของท่าน ให้ผลิตกำลังใจอกรมา หล่อเลี้ยงร่างกายและจิตใจ เพื่อจะได้มีแรงต่อสู้กับเหตุการณ์ร้ายๆ หรือความเจ็บป่วยที่กำลังเผชิญอยู่ และได้รับรู้ว่าไม่ใช่คุณผู้เดียวที่ต้องเจอกับความโศกเศร้าและสาหัส หากแต่ยังมีครอบครัวและคนในโลกใบเดียวกับคุณที่เคยเจอกับเหตุการณ์คล้ายๆ กัน (หรืออาจจะแย่กว่าคุณอีกด้วย) และเขายังสามารถอาชันะมั่นมาได้

และลำหารับผู้อ่านที่มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ ข้าพเจ้าอย่างให้หนังสือเล่มนี้เป็นเสมือนเพื่อนใหม่ที่มาแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตในแบบที่น้อยคนจะเคยได้รับรู้

สุดท้ายข้าพเจ้าขอฝากค่าาที่ได้มาจากน้องสาวให้ผู้อ่านทุกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าพิสูจน์มาแล้วว่าใช้ได้ผลดีที่เดียว

“อดทน อดกลั้น โรคนั้นจะหาย”

ณิชาารี

ແດ'

គុណភោះ គុណយោះ និងយីមសមត្ថឃើញ
ពីរវំរាមកំណែហាំង

“The impossible happens!”

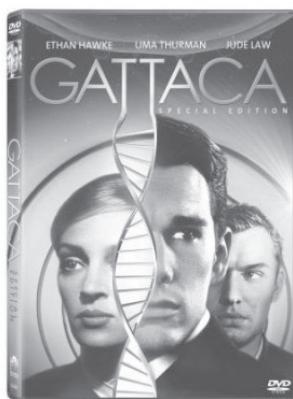
ผู้เขียนขออุทิศหนังสือเล่มนี้
ไว้ด้วยความรักและความห่วงใยที่สุดในโลก

15 ชั้นวาระ 2548

วันนี้ในห้องเรียนวิชาการอ่านวรรณกรรมสำหรับเด็ก ฉันเรียนเกี่ยวกับ
ประดิษฐ์การตามหาตัวตน อาจารย์ให้ดูหนังเรื่อง **Gattaca** ซึ่งมีอีราน ยกว่า
กับอูมา เออร์เมน และงำ ฉันไม่เคยดูหนังเรื่องนี้ ด้แล้วรู้สึกประทับใจมาก
เพื่อนบ้านคนอาจจะประทับใจแนวคิด แก่ของหนัง เมื่อเรื่อง ซึ่งเกี่ยวกับการ
จำลองสังคมโลก และสังคมนั้นใช้เกณฑ์ทางพันธุกรรมเป็นเส้นแบ่งทางสังคม

พระเอกคือวินเซนต์ เกิดมาเป็นคนมียินดอย จึงถูกจัดประเภทให้เป็น
คนพันธุ์ด้อย ได้รับโอกาสทางลังคอมน้อย แตกต่างจากน้องชายที่เกิดมา มี
ยินดีน ซึ่งเป็นประเภทที่ลังคอมีชีวิต ยอมรับว่าเก่งกว่าคนพันธุ์ด้อย เปิดโอกาส
ทางลังคอมากกว่า

เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงค่าของมนุษย์
การทำ Perfect Human แต่สิ่งที่ฉันชอบ
และประทับใจมากที่สุดของเรื่องนี้ไม่ใช่
แนวคิดอะไรเหล่านั้นหรอก ฉันชอบคำพูด
ประโยคหนึ่งของพระเอกมากกว่า

ภาพจาก www.imdb.com

ตอนที่วินเซนต์แข่งว่ายน้ำกับน้อง วินเซนต์ไม่มีลิฟท์ที่จะสู้เลย เพราะตามพันธุกรรมไม่มีทางสู้ได้ แต่เข้ายังอยากจะสู้ และเมื่อว่ายชนะน้อง เขายุดประโคนเด็ดที่ฉันประทับใจมากๆคือ

“The impossible happens!”

มันแสดงให้เห็นว่า ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยเชื่อเลยว่าตัวเองจะทำได้ แต่วินเซนต์เหมือนเป็นนักสู้พันธุ์ใหม่ เขายังเชื่อมั่นและอยากรสู้โดยไม่สนใจว่าตัวเองมีลิฟท์จะสู้ได้หรือไม่ เขายังมีโอกาสได้เห็นประสบการณ์ใหม่ๆซึ่งส่งผลให้ชีวิตเปลี่ยนไปตลอดกาล

ประโคนเด็ดที่วินเซนต์พูด ทำให้ฉันนึกย้อนกลับไปมองชีวิตที่ผ่านมาของตัวเอง เพราะครั้งหนึ่งฉันก็เคยทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เกิดขึ้นแล้วเช่นกัน...

17 สิงหาคม 2540

ได้อารีจា วันนี้ฉันเป็นสาวแล้วนะ มันมาแล้วละ ปล่อยให้กังวลจะตั้งนาน นึกว่าร่างกายมีอะไรผิดปกติหรือเปล่า เพื่อนๆ ฉันมีกันแทบทั้งห้องแล้วตลอดเวลาที่ผ่านมา เพื่อนๆ ชอบจับกลุ่มกันคุยแต่เรื่องนี้ ส่วนฉันได้แต่ฟัง เพราะไม่รู้จะเอาระไรไปพูด ได้แต่นั่งรอว่าเมื่อไหร่จะมาซักทีน้า... และแล้วก็มาจนได้ ตอนนี้อายุ 13 ไม่ถือว่าช้ำหรอก กำลังพอดี

เข้าอกกันว่า มันมักจะมาตอนที่เราไม่ทันตั้งตัว จริงๆ ด้วยละ ฉันกำลังนั่งเรียนภาควิชา อัญชาติฯ ก็รู้สึกปวดท้อง ไม่ได้ปวดกระเพาะอย่างที่ชอบเป็นอยู่บ่อยๆ ไม่ได้ห้องเสีย แล้วความรู้สึก (มันน่าจะเป็นสัญชาตญาณของผู้หญิงนะ) ก็บอกว่ามาแล้ว มันมาแน่แล้ว เลิกเรียนแสร้งรีบไปเข้าห้องน้ำสำรวจ ใช่แน่แล้ว รู้สึกตื่นเต้นขนาดใจ拔根กับดีใจอยู่ลึกๆ

ตอนนั้นบ่ายไปเรียนเลขเตรียมสอบเข้าโรงเรียนเตรียมฯ เรียนไม่รู้เรื่องเลยไปเรียนเปiyonoต่อ ก็ได้ผิดดีดถูก จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้วนี่นา กลับบ้านเล่าให้พ่อแม่ฟัง ทุกคนหือฮา กันใหญ่ ลงท้ายด้วยการอบรมนิดหน่อย เรื่องการวางแผนจะทำなんองนั้น

มีคนบอกว่า การมีประจำเดือนแสดงว่าเราโตแล้ว เป็นการเริ่มต้นสุร้าย ผู้ใหญ่ จริงๆหรือ ไม่เห็นว่าลักษณะที่ว่าของโตซึ่นเลย ฉันคนเมืองอوانที่ยังไม่มีประจำเดือนกับฉันวันนี้ที่ประจำเดือนมาเยือนแล้ว ยังคงเป็น “ฉัน” เด็กผู้หญิง ติงตองคนเดิม รู้สึกแคร่ต่อไปนี้จะต้องมีภาระยุ่งยากประจำทุกเดือนเท่านั้นเอง หากเป็นการเริ่มต้นของความยุ่งยากมากกว่า เอ๊ะ! คิดมากไปหรือเปล่า นะเรา

ป.ล.1 วันนี้ก็อีกเป็นวันประจำตัวแล้วแต่ชีวิตวันหนึ่งเลยนะเนี่ย

ป.ล.2 วันนี้ไม่ทางเลือกปั๊บได้เลย ไม่โดนได้ดูด้วย รอตัวไปหนึ่งวัน

18 สิงหาคม 2540

ไปถึงโรงเรียนแต่เช้า รีบเล่าให้เพื่อนๆฟังว่า ฉันเป็นสาวแล้วนะ เพื่อนๆ เลยนั่งจับกลุ่มแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันใหญ่ บางคนเล่าเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับผู้หญิงที่มีประจำเดือนแล้วที่เคยได้ยินมา ฉันว่าอุகจะเกินจริงไปหน่อย ยัยหลินเล่าว่ามีเด็กผู้หญิงคนนึงไปเข้าห้องน้ำต่อจากผู้ชาย ต่อมากว่าห้าชั่วโมง พอแม่พามาไปหาหมอ ปรากฏว่าห้อง หมออต้องทำความสะอาดให้ ฉันว่ามันเวอร์ไปหน่อยนะ ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย แต่ฟังแล้วก็กลัวเหมือนกัน

ตอนเย็นพ่อไปรับที่โรงเรียน ต้องไปว่ายน้ำต่อ รู้สึกเหนื่อยๆเบื่อๆ รู้อยู่แล้วว่าต้องโคนดู แต่ยังหลุดปากบอกพ่อว่าไม่อยากไป เป็นไปล่ะ โดยว่าตั้งแต่ที่โรงเรียนจนถึงสรรว่ายน้ำ “จะขี้เกียจไปถึงไหน” “ขี้เกียจตัวเป็นขัน ขี้เกียจ ขี้เกียจ” ไปถึงสรรว่ายซ้ำไม่ทันห้อง “เกาะแต่ขอบสรวยดี” “ขี้เกียจ ขี้เกียจ ขี้เกียจ” ว่าอยู่ได้คำนี้ย เบื้อๆๆๆๆ

โชคดีก็มีบ้านองสาวอย่างสัน ผู้ที่มีส่วนสำคัญ
ในการทำให้เรื่อง Impossible มัน Happens
อันไม่ต้องว่าบ้านแข่งกับบ้านของเหมือนบินเชนต์
แต่เราสองคนว่าไปเปิดด้วยกัน และเมื่อคราวที่
ฉัน Jamal บ้องเป็นผู้ช่วยชีวิตฉัน ทุกวันนี้
บ้องคือส่วนสำคัญในชีวิตของฉัน เป็นส่วนสำคัญ
ในร่างกายแบบแท้ๆ ของจริงเลย เพราะไขกระดูก
เราสองคนเหมือนกัน เราถึงเหมือนคนเดียวกัน
ตอนนี้เส้นเลือดสีขาวของรามถึงคุ้ยังคงอยู่ในกรอบคู่กัน
และชวนไว้ตระผันบ้าน มันเหมือนเป็นอนุสรณ์ชั้นสำคัญ
ขึ้นหนึ่งของช่วงเวลาเหล่านั้น

มะเริงเบ็ดเดือดขาว หรือ ลูกเมีย ทำให้ชีวิตของหญิงสาววัยแรกเยิ้ม^ก
กลับร่วงโรยลงไป เอ่อต่องต่อสู้กับความเจ็บปวดทึ้นภายใน และใจ
ใช้ความอดทนสารพัดวิธี โชคดีที่ได้ชลลิขกระดูกและคากาวิเศษ
จากน้องสาว “อดทน อดกลั้น โรคบันจะหาย” รวมทั้งการดูแลรักษา^ก
จากคนบ้าแพ้ภัย พยาบาล คุณพ่อคุณแม่ และญาติมิตร^ก
เรอจังก้าวผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดในชีวิตมาได้

"เป็นเรื่องที่เขียนจากประสบการณ์จริงอย่างสมเหตุสมผล
มีข้อคิดและอารมณ์ขัน ภาษาที่ใช้ชวนให้ติดตาม
และให้กำลังใจกับผู้อ่านได้อย่างดี"

-- คณะกรรมการตัดสินรางวัล Seven Book Awards 2007

